

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA PARTIDA D' AJEDREZ.

(SAINETE EN TRES ACTES.)

I.

Café del Drach. Dos companys tenen partida empenyada. Un senyor, ja entrat en anys, desde'l carrer dels Estanys s' está mirant la jugada.

II.

Un dels jugadors, duplant, fa un moviment molt buenyol y 'l bon senyor, patejant, desde'l carré está pensant: —¡Quin jugador més mussol!

III.

Can la vidriera trencada per un violent cop de porra: entra una má ensangrentada, y una veu murmura airada: —¡Anima! ¡Jugui la torra!

LAS NOSTRAS BALANSAS.

Las nostras balansas son molt afinadas: fabricadas per la rabò, han sigut visuradas per l' amor á la llibertat y per l' amor á la pátria, que casi forman un mateix amor, porque la pátria sense llibertat es una mentida.

Ha vingut la qüestió de Saida, ó millor dit, la qüestió de las negociacions entre Espanya y Fransa. Per un moment hém tingut por; pero are ja estém tranquils. Ja no hém de teme ni per la llibertat, ni per la pátria.

Se tracta de obtenir una subvenció pels infelissos espanyols, que trobantse treballant á Argelia, ván morir, per dessidia de las autoritats francesas, á mans de las hordas de Abu-Amena.

Los francesos ván respondre qu' ells volian una subvenció pels infelissos francesos, que trobantse treballant á Espanya, ván morir, per dessidia de las autoritats espanyolas, á mans de las hordas dels cabecillas carlins.

Fins aquí tot ha sigut qüestió de xavos; no d' honra. L' honra d' Espanya no's vén, ni 's calcula, ni se suma, ni 's resta.

Está bè que 'ls representants de cada país regatejin; pero que callin los nets de D. Quijote de la Mancha; que callin los que sense tenir coneixement de las gestions que hajan pogut mediar, parlavan ahir de menjarse á la Fransa de una bocada y deyan últimament que 'ls Pirinèus devian convertirse en montanyas de glás, per expressar la nostra fredor y 'l nostre despreci.

Aquests baladrers son peons dintre del tablero, que mou la mà invisible de n Bismark.

Aquests son los principals enemichs de la dignitat d' Espanya.

Lo porvenir de la nostra nació no es. altre que 'l de viure bè ab los seus vehins. Pau, tranquil·tat y bona armonia ab un vehí com Fransa qu' es un exemple vivent de bon ordre interior, de laboriositat y de riquesa, de amor á la llibertat y al progrés.

¿Qué 'n treuríam de barallarnos? ¿Qué 'n treuríam de fernos mala cara?

Espanya principalment necessita que 'l vehí tinga prou confiança ab ella, fins á deixarli la porta oberta, no per batxillerejar, sino per imitar los nobles exemples de la nació francesa.

A Fransa en cambi no l' hi convè viure aislada. Ella té qui l' observa, no ab carinyo com nosaltres, sino ab odi, ab enveja. La sanch de la guerra del any 70 encare es fresca; los remordiments produhits per aquella guerra encare son vius. Fransa necessita buscar en l' actitud simpática d' Espanya una compensació de l' actitud antipática de Alemania.

Havém d' entendre'ns y 'ns entendrém.

O sino preparin las balansas del seu raciocini, tal com nosaltres havém preparat las nostras.

A l' un plat, hi posarém Fransa y Espanya; es á dir: los interessos de dugas grans nacions: los interessos del present y del porvenir... y com á recort, una torna: 'ls socorros tant generosament donats per Fransa á las víctimas de la inundació de Murcia. Lo plat caurá.

A l' altre plat ja hi poden posar tot lo que vulgan: no hi ha res capás de contrarestar la pesada. Pósinthi tot de un plegat l' indemnissació per las víctimas de Saida y l' indemnissació per las víctimas dels carlins, l' oei dels conservadors contra la llibertat europea reconcentrada á Fransa, l' oei de 'n Bismark contra la preponderancia de la rassa llatina, per la República francesa iniciada, y fins, si volen, las ambicions dels periódichs insensats, que per un centenar de suscrip-tors posarian en bitza la sort de la nació espanyola. Tot aixó es poch per fer caure la balansa del seu costat. Res de tot aixó fá 'l pés.

La llibertat y la pátria, en aquesta qüestió, ván perfectament agermanadas. La llibertat de Fransa assegura la d' Espanya; l' independència de Fransa assegura l' independència de Espanya; l' honra de Fransa assegura l' honra d' Espanya.

Per més qu' ella siga rica y nosaltres pobres:

ella pagarà lo que 'ns dea y nosaltres lo que l' hi devèm, perque ella es honrada y nosaltres som honrats com ella.

Y si no ho compreguessen aixís los representants de las dugas nacions, los ho farien entendre ben clar, los sentiments dels dos pobles.

P. K.

ENTRE BASTIDORS.

L. despaig del President del Consell de Ministres està més animat que de costum. Sino que no s' hi véu cap senyal de plat ni cullera, fora cosa de pensar si 'l Sr. Sagasta dona un xelís als seus amichs.

Tots los ministres están presents.

En Camacho s' en un raconet, pensant com s' ho fara pera arreplegar quartos, tot mirant a n' en Leon y Castillo, que s' gira d' esquena com si tingues por de que n' hi demani a n' ell.

En Martinez Campos, ab la seva eterna rialleta, escolta dissimuladament la conversa que sostenen l' Alonso Martinez y en Vega Armijo, y juga ab lo puny d' un bastó de mando que ha estat a Sagunto y al Zanjón, y que ab lo temps encara estarà en una pila de puestos.

Tocan las quatre y se senten passos. Es en Sagasta qu' entra ab ayre triunfant, ventantse ab un vano japonès. S' assenta en mitj del rotlló que forman los seus companys y comença la conferencia.

SAGASTA.—A veure, D. Venanci: passém revista definitiva del resultat de las eleccions.

GONZALEZ.—Ja sab vosté que la revista de las eleccions la varem passar avants de ferlas.

(Riatllada general. Lo senyor Alonso Martinez se mossega 'l bigoti, y en Leon y Castillo cull las ulleres, que l' hi han caygut.)

SAGASTA.—De tots modos, convé refrescar la memoria. ¿Quants diputats conservadors han sortit?

GONZALEZ.—De trenta á quaranta: me sembla que no poden dir res...

SAGASTA.—Jo crech que dirán massa. ¿Quí descol a?

GONZALEZ.—Ja veurá; desde luego 'l conde de Toreno...

SAGASTA.—No parlo de bultos: c'ítm personas.

GONZALEZ.—Ja s' ho pot pensar: Cánovas, Romero, Bugallal...

SAGASTA.—Prou, ja estich enterat. ¿M' agradará veure 'ls ais banchs de la oposició? ¿No l' hi sembla, general?

MARTINEZ CAMPOS, com si baixés de la lluna.—¿Cóm... qué deya?

SAGASTA.—Que á n' en Cánovas l' hi han surtit berrugas á la llengua.

MARTINEZ CAMPOS.—Me 'n alegro.

SAGASTA.—Pros: eguim. De possibilistas, demócratas, progressistas y tota aquesta colla crech que n' hi ha una quarentena, ¿eh?

GONZALEZ.—Sí; una quarentena que farà tronar y ploure.

SAGASTA.—No anirá mal: tot serveix pera amenisar l' espectacle. Y del quarto dels mals endresos, ¿quants se 'n han escapats?

GONZALEZ.—¿Vol dir neos y moderats? Sis ó set, y encare molt corcadets. Aquestos sí que no 'ns fan por.

SAGASTA.—Passém als nostres. ¿Tenim un bon contingent?

GONZALEZ.—¿Magnífich! Trescents números, poch més ó menos: tots trempats, decidits, y en disposició d' anar fins al cap de vall:

SAGASTA.—Respecte á oradors, ¿quí tenim?

GONZALEZ.—¿Ay! Me sembla que tot nos ho tindrem de fer nosaltres. Escepto en Balaguer, en Romero Ortiz y en Navarro Rodrigo.....

ALONSO MARTINEZ.—¿Hum! ¡hum!

SAGASTA (posantse sério).—¿Qué? ¿qué hi ha?

ALONSO MARTINEZ.—Ca, res: estich una mica enrogullat.

GONZALEZ.—Escepto aquestos, deya, no hi ha gayres noms notables.

SAGASTA.—Y 'ls demés ¿quí son?

GONZALEZ.—Ja se sab. Perez, Fernandez, Martinez, Lopez, Nuñez, Ramirez, Tellez; es dir, los noms de sempre.

SAGASTA.—Bè: dirán sí y no perfectament y aixó es lo que importa. Y, veyam ara, ¿á quí farém president del Congrés? Me sembla que ja 'l deuen tenir pensat.

TOTS.—¿Sí, sí; lo que vosté vulga!

SAGASTA.—Jo diria en Posada Herrera.

TOTS.—No está mal.

SAGASTA.—Conforme ja en aquest punt, últimem los derrers detalls. ¿Ja tenen lo traje de ministre tots vostés?

TOTS.—¿Vaya! y donchs?

SAGASTA (rihent).—¿Hasta vosté, senyor Leon y Castillo? Vosté no havia sigut may ministre...

LEON Y CASTILLO.—¿Oh, ja veural Me n' hi comprat un de lance. A la escala de casa hi ha set ó vuit estadants que han sigut ministres, y un que no espera tornar a ser perque es cego, sort y tultit, me l' ha vengut ab molt acomodo.

SAGASTA.—Está bel Crech que ja no hi ha res més que dir. Davant dels representants de la nació molta serietat. Ab los conservadors dureza y poch miraments. Y 'l demés tot anirá avant. Hem acabat.

(Moviment de retirada.)

SAGASTA.—¿Ah! Fassin lo favor, un moment. General, me 'n olvidava: dugas paraulas.

MARTINEZ CAMPOS.—Digui.

SAGASTA.—Fassin lo que fassin los conservadors, en sent al Congrés tindrà la bondat de no obrir la boca que jo no l' hi digui. ¿Ho entén?

MARTINEZ CAMPOS.—¿Perfectament!

SAGASTA.—Ara á retiro. (Fregantse las mans ab satisfacció.) Já poden obrirse quant vulgan las augustas Corts de la nació espanyola.

FANTÁSTICH.

DURANT LAS NEGOCIACIONES.

En que quedóm?

Fa já un bon parell de meses que no sabem com vivim.

¿Tenim de creure als francesos?

¿Tenim de creure á Madrid?

Lo cap ja casi bé 'ns roda de tant mirá allá y aquí,

buscant si podém coneixe

la vritat y qui la diu

Cada dia nous informes

cada hora nous embo ichs...

Ara que tot marxa en popa,

ara que hi ha algun perill,

ara que ja 'ns indemnisan,

ara que s' espall'a un xich...

Francament: si bé s repara,

no deixa de ser felís

l' estat de Espanya y de Fransa.

Los governs van discutint,

tal vo ta, la seva vida,

y 'ls pob'es no poden dir,

voltats de santa ignorancia,

si son morts ó si son vius.

Per una part uns declaran

que podém estar tranquils

respecte al cantó de Fransa;

per altra part van bronzint

crits aspres y beicosos

que commouhen al país.

¿En que quedém, diplomátichs?

¿Hem d' esmo á 'ls espasins

ó podém pendre la fresca,

tant contents com fios aquí?

¿Tenim l' honor en bon puesto?

¿Tenim l' honor en perill?

¿S' indemnisa lo d' Argelia?

¿No s' indemnisa per fi?

¿La Fransa s' riu de nosaltres?

¿Qué hi ha? ¿qué passa? ¿qué 's diu?

Qui degui fer l' un que 'n fassi;

qui pugui que pari un xich;

menos sombras y misteris;

menos tráfecs y embo ichs.

Senyors de la part de Fransa,

senyors de la part d' aquí:

acabém d' una vegada.

¿Tenim rahó ó no 'n tenim?

C. GUMÁ.

A teníam escrit l' article que figura en lo present número, quan hem sapigut que Fransa havia decidit donar un terme satisfactori á las reclamacions d' Espanya sobre 'ls assumptos de Saida.

¡Visca la República francesa!

Sobre la coronació de la Verge de Montserrat, nos permeterán un raciocini:

¿Era necessaria la coronació ó no era necessaria? Si ne era necessaria no havian de ferla, perque fer cosas innecessarias es perdre temps.

Y si era necessaria ¿quin calificatiu mereixen aquestos cap-padres de la devoció, lo Papa, los bis-

bes, los monjos, en fi, tots lo que han deixat passar més de mil anys sense cumplir ab lo sen deber?

Res més divertit que las correspondencias de Montserrat publicadas al *Brusi* y sobre tot al *Correo catalán*.

Aquests corresponsals son com molts sagristans de molts iglesias.

Acostumats á vestir y á despullar als sants y á passarios lo plumero per treurels la pols, al últim los hi arriban á perdre 'l respecte.

Dissapte y diumenje vinent hi haurá dos corridas de toros del conde de la Patilla y de 'n Carriquiri, lidiats per la cuadrilla de 'n Lagartijo.

Firas y festas, forasters y corrida de toros, lidiats per en Lagartijo, ja cal que apuntalin lo torin.

En lo discurs de la Corona diuhen que 'l govern farà declaracions libre-cambistas.

Si arriba á ferlas lo govern demostrará una cosa: Que té molts ganas de que 'l *cambihin*. Y potsèr se sortirà ab la seva.

Garibaldi ha felicitat á n' en Castelar pels seus triunfos de Huesca y Barcelona.

Castelar ha contestat á Garibaldi felicitantlo pels seus inmensos serveys á la causa de la llibertat y de la república.

Los genis volan pels espays, se troban y se saludan.

En Cánovas es á Biarritz y se l' hi ha donat un banquet, al qual hi han assistit varios ex-senadors y ex diputats conservadors.

Se vá parlar molt de política; pero no vá haverhi brindis.

Acabat lo turró s' acaba la eloqüencia.

Aixís son los conservadors: son canaris que no reflan quan á la gabia no hi ha escarola.

Lo Sr. Moradillo está de pega: després de tantas bravatas es una llástima que l' hi dongan tantas pallissas.

Se presenta per Castell-terzol, ja tenia un diner amanit per celebrar junt ab los seus amichs l' esperat triunfo, y resulta que 'l derrotan.

Fá l' elecció de senadors, treballa desesperadament pels ministerials y l' hi surten los de oposició.

Ja ho veuhen: ha apuntat dugas vegadas, y totas dugas vegadas ha fet malas. Está de pega.

¡Ay! Si al menos la pega l' hi servis per quedar-se enganxat á la cadira del govern civil de Girona. Pero ja l' hi esplicarán!

Lo bisbe Urquiraona ha dirigit una pastoral contra las escolas laicas.

Es una circular bastant mal escrita com totas las que publica D. Joseph María.

Si 'l bisbe s' ha educat en las escolas católicas, com es d' esperar, la pastoral es un anunci molt dolent.

Al Sr. D. Joseph María l' hi faltan un parell d' anys d' ensenyansa y laica apendria á escriure millor.

Lo dia que 'l cardenal Benavides vá entrar á Zaragoza duya un pectoral que val uns dotze mil duros.

Lo dia que Jesucrist entrava á Jerusalem, anava montat en un burro.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Exemple d' arcades apofitats: l' alcalde de Cardena. Desde qu' es alcalde ha disposat que tots los articles pel suministro del Hospital vayan á comprarse á casa seva. Vels' hi aquí un industrial que vol estar sa ab la malaltia dels altres.

Los escolans de Sant Feliu de Llobregat tenian tres duros, producto de las ganguetas que dona 'l servey de l' iglesia. Lo rector vá apoderarse'n ab l' escusa de ferlas fer sotanas novas. Los esco ans llavors no fer economias, y repartirse sobre la marxa totas las gangas que tinguesen. Lo rector vá anar á l' estudi, y vá moure 'ls un escándol. Un consell als escolans de Sant Feliu: que s' declaren en huelga, y si 'l rector vol dir missa que se'n ajudi el mateix.

Frases del regent de Sant Martí de Torrellas: «A mi no m' espanta que la canalla m' apedregui: lo que m' espanta son certs periodichs ab caricaturas que veig en alguns establiments. En cambi als vehints de Sant Martí no 'ls espantan aquests periodichs ab caricaturas: lo que m' espanta es cert bullici de donas que se sent sempre dintre de la rectoria.—Lo mateix regent per desterrar la Campana de Gracia se'n vá als feligresos y 'ls oferia la Revista popular; pero tots l' hi tornan sense llegirla. Es cuestión de gustos Sr. Regent ¿No veu? Vosté també té 'l seu. Un dia al mitj de un camí 'l tal regent vá trobar una ferradura.—Per que la vol? van preguntarli al veure que se l' enduya. Y ell vá respondre:—Per ferrar algun veu»

del poble. Mes ab aixé l'hi ha succehit lo mateix que ab la Revista popular: fins are ningú s'he deixat ferrar, y la ferradura no tindrà més remey que ferla servir per ell mateix.

PRONÓSTICHS CONSERVADORS.

Un diari:—En vá 'ls fusionista dissimula avuy pretenen los mi disgustos que tenen sagastins y centralistas.

Un altre:—Puja per graus la escisió, y sense tardansa aquesta insensata aliansa se 'n anirà a ca 'n Pistrans.

Un tipo:—Precisament es lo que jo sempre dich; la fusió té un enemich que la mata lentament.

Cánovas:—Lo seu gran mal es ja constitució estranya: ¿cóm pot dirigir la Espanya si no te no cap natural?

Lo de Toreno:—Crech jo que lo que 'l monstro assegura es la vritat neta y pura: dintre un mes jabur fusió!

Orovio:—Y donarém ballis a'tre cop ja no cal dirho.

Un altre:—Y thes al Retire y carreras de caballs.

Romero Robledo:—Aixó será si tots treha ém.

Una colla:—¿Qué farem?

Romero:—L que diré jo.

Villalva:—Vinga la cosa.

Romero:—Tot consisteix en veure si 's desuneix la fusió, lo que 'ns fa nosa.

Varias veus:—¿Aquí está 'l quid?

Cánovas:—¿Pues y está clar!

Villalva:—Donchs treballar ab frescura, barra y pit.

Romero:—Y próximament lo partit conservadó tornarà a menjar turró.

Coro de cessants:—¿Amén!

C. GUMÁ.

QUELL célebre Sr. Ratés, metje del rey del As d'oros, que s'engalana ab lo títol de baró, sense serho, ha montat una fábrica de farina, ab lo nom de La Baronia.

Sapiguém de qué 's tracta: ¿de una fábrica de farina ó de una fábrica de barons?

Un amich meu diu que 'l Sr. Ratés porta dos objectes:
Primer: ser lo consol y l'amparo de las beatas farineras.
Segon: adquirir l'arrendament de la farina que 's gasta per la fabricació de hostias.
Aquest últim es un negoci rodó.

L'altre dia publicava la Gaceta 'l nombrament de 39 senadors vitalicios
Comentari de un andaluz.
—¿Zenaores vitalicios?... Ya tienen *cena pa toa la vida.*

Lo govern nombrará president del Senat al general Concha.
Diálech:
—¿Qué hi fán vostés al Senat? preguntava un jove a un senador vell, incapás de pronunciar més enllá de dos paraulas.
—Miri aquí: jo cada tarde hi vaig á fer la mitjdiada.
—Are comprench que 'l govern los estima molt.
—Ay, ay ¿per qué?
—Perque aquesta legislatura dormirán ab Concha.

Las joves teresianas ván á Montserrat.
Los joves católichs ván á Montserrat.
La juventut es ardorosa. ...
Pero no fém mais pensaments y diguém ab lo refran catalá: Cada orella ab sa parella, y ¡Visca la llana!

Un candidat que anava recaptant vots pels pobles rurals y per las casas de pagés, vá dirigirse al efecte al amo de una d'aquestas, qui, sense volerse comprometre, vá convidarlo á fer pá y trago.

Lo candidat vá aceptar, y 'l pagés vá ferli dur un vas perque begués.

—No es necessari, diguè 'l candidat: jo bech ab porró. Y ho demostrá cumplidament ab un llarch xarrich.

Lo pagés plé d'entusiasme:—Bè.... Molt bè!... No volia donarli 'l vot; pero la manera de beure m'indica qu' es amant del pais... Conti ab mí.

Lo candidat al veure l'efecte mágich que havia produhit lo beure en porró davant d'aquell pagés, vá convocar una reunió pública, que vá estar animada per una gran concurrencia.

Sobre la tapla en lloch de tinta y de campaneta hi havia un porró plé de ví.

Se presenta 'l candidat. Atenció general:
—Ciudadans, diu aquest. A la vostra salut.
Y alsant lo porró fá un xarrich de mitj quart d'hora; y en acabant y passantse 'l revés de la mà pels llábis exclama:

—He dicho.
Estupefacció general. Alguns ván péndre 'l per boig, alguns altres ván creure que 's burlava d'ells. Resultat, que si no fuig, lo treuhen del poble á cops de pedra.

Un predicador á Montserrat, lo Pare Colomer, vá dir que aquella Verge entre 'ls miracles perfectament comprobats, havia fet 27 resurreccions.

Hi havia entre l'auditori un ex-gobernador de provincia y entre-dents vá dir:
—¿Quina habilitat! Jo sol, y no soch res, quan era gobernador, en unas solas eleccions ja las vaig fer.

Tant com s'ha parlat de formar un partit monárquich democrátich, y are resulta qu'en Bercerra no se 'n vol declarar, á pesar de que 'l feyan jefe, y que al libre-cambista Moret, que voldria serne, no 'l volen regeneixe.

¡Pobre partit! L'han ben partit.
Era encare dintre 'l ventre de la seva mare y ja ván tallarli 'l coll.
Ha nascut sense cap. ¿Cóm es possible viure d'aquest modo?

Lo Papa ha fet una gran concessió als Abats de Montserrat.
Los ha autorisat per dur *capa magna y berlas verdas.*

Davant de aquesta capa se m'axampla 'l cor, y no puch menos de cridar:
¡Viva la borla!
Y sent verda, que viva dos vegadas.

Una observació de un periódic canovista:
«Quan veyém seguts en un mateix ministeri á ministros del any 74 ab lo jefe del *pronunciament* militar de Sagunto.....»

Prou.
¡Pronunciament militar de Sagunto!
Desde que als conservadors los han fet treure las potas del plat fan com los gats: esgarrapan.

Un diari conservador diu que la contestació que ha donat en Castelar al general Garibaldi es una mica *massa calenta.*
¿Calenta? ¿Será al que 'ls ha escaldat!

- A LO INSERTAT EN LA BATALLADA 639 (1)
- XARADA 1.ª—Pam-pa-llu-gas.
  - ID. 2.ª—Se-bas ti a-na.
  - MUDANSA.—Pona, Bona, Dona, Tona.
  - SINONIMIA.—Amparo.
  - COMBINACIÓ DE PARAULAS — CA OR COLOMA AROMAS MA AS
  - GEROGLÍFICH.—Cada cual tapa son cau.

- A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.
- XARADA 1.ª—Pro-tec-tor.

(1) Per un error de compaginació en lo passat número ván publicarse las solucions equivocadas Fém en lo present la deguda rectificació

- ID. 2.ª—Ma-ri-na.
- QUADRAT NUMERIC.— 2 3 4 5 6
3 6 2 5 4
6 2 4 4 4
7 3 6 3 1
2 6 4 3 5
- TRENCA-CLOSCAS.—Talleu.
- QUADRAT DE PARAULAS.—R A T A
A M O R
T O C A
A R A M
- GEROGLÍFICH.—Passa bou per bestia grossa.
Han endevinat totas las solucions los ciudatans Quicos Cabrera y Galifardéu: 5 Un taberner y Mossen Pau de las Donzellias; 4 P. M. C.. Un krumir y Salitrach; 3 Torrat y Bové y 2 no més Llanfo y Adlavaj Pesoj.

XARADAS.

I.
Quan á Hu-dos vareig anar una tot vá cautivar-me, que vá prometre estimarme y ab mí, diu, que 's vol casar. Y es tant gran lo meu amor que n'he perdut la dos-quarta. ¡Oh! Si may de mí s'aparta la tres-dos me clavo al cor.

MICALÓ COBINA.

II.
Lo hu-dos que vaig comprar es del dos, pero primera, que segons diu la total tersa-quarta de 'n Pasqual y fet á la primavera.

PEPET DEL CUNILLO.

MUDANSA.

Pep, si per tot tot al tot no deixis tot l'escopeta, perque aillá al rech dintre un sot hi té 'l tot una llebreta que si l'hi trobas ¡pobreta! casi escaparse no pot.

UN TAPÉ Y F. DE T.

SINONIMIA.

Ab en Tot un dia anava á la Tot, poble petit, quan una gran tot vá caure aixafantme quatre dits.

PISTOLA CAQUERAS.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

¿Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horisental y verticalment digan: 1.ª ratlla, prenda de vestir de ceremonia.—2.ª Calsat comú.—3.ª Un idioma.

RAFAEL L.

GEROGLÍFICH.

IC. IC. IC.
NI
vals
I
O L.

QUICUS CABRERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

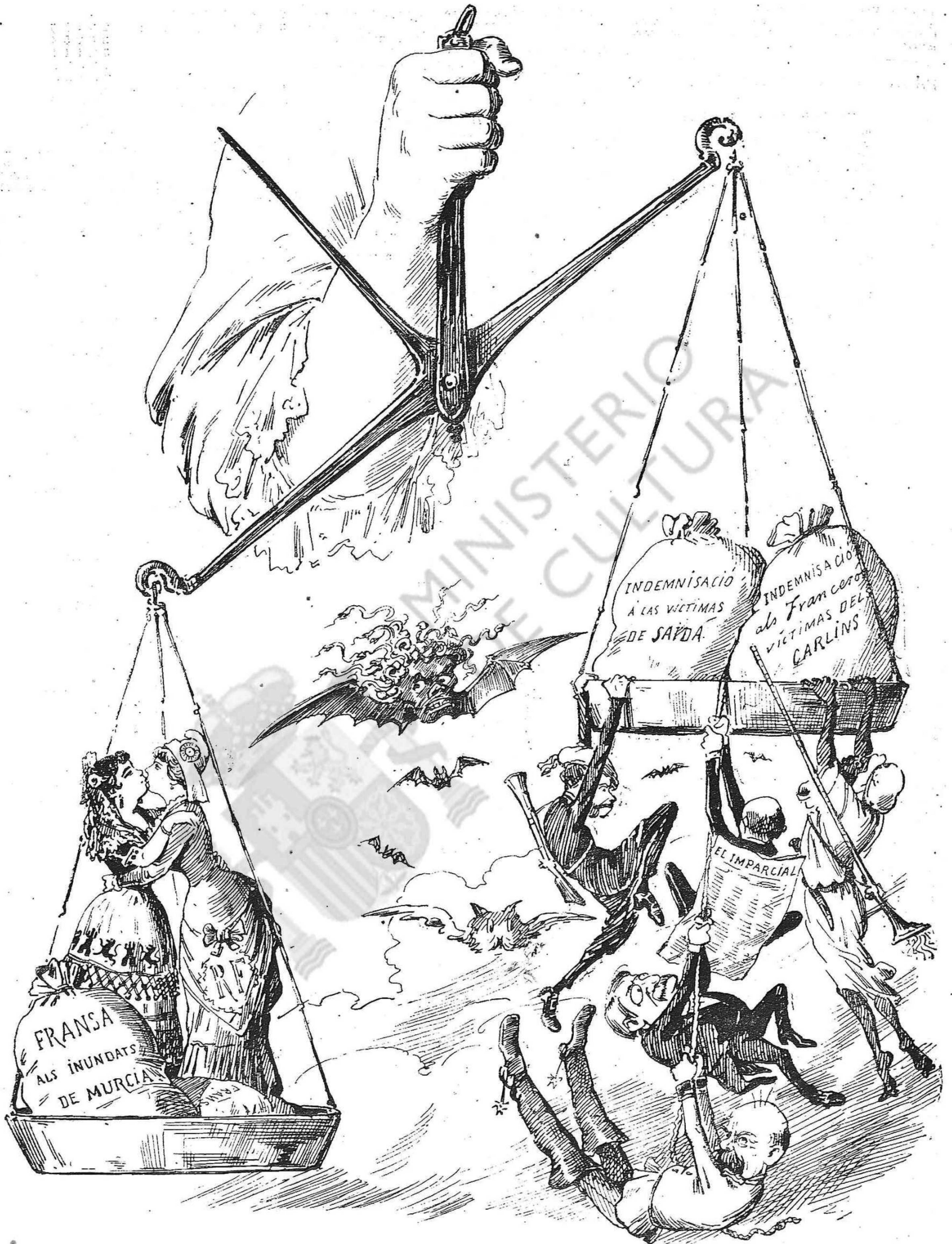
Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'la ciudatans Un Tapé y F. de T., Torrat y Bone, Nas-plá, Sicutérat y F. T.
Las demés que no s'anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu'envian los ciudatans Sambomba, Pau dels timbels, Sicutérat, Xerimias, Músich Cessent, M. P. y C. (P. de B.), E. D. Munda Comerciant de Cabas, y P. P. de Montblanch.
Victor Ferrer: L'idea de la poesia está bé; pero la versificació es dificultosa. L'article está millor y mirarém de publicarlo.—Q Roig: Idem per lo que respecta 'l seu quento, correcte junt alguns consonants falsos. Los epigramas ja 'ls publicarém.—R. Lujau: Insertarém tot lo que 'ns envia, menos los logogrifos y la conversa.—P. Planas: Idem tot lo que 'ns envia.—Nas-plá: Publicarém lo gerooglífic. Un tapé y F. T.: Idem sinonimias y mudansas.—Quicos Cabrera: Insertarém la mudansa de vostre.—Un jove enamorat: Idem lo trenca-closcas.—Pere Poblador: Está bé.—Rafael L.: Trenca closcas y rombo hi aniran.—Jordi Just: Publicarém un epigrama.—J. U. Borjas: Quan diga cosas mes crespas ne parlarem: lo que ha dit fins are es lo que dihen tots y no val la pena.—V. R. Sant Martí: Queda complascut.—J. A. Sant Feliu: Idem

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatru, 21 y 23.

LA QUESTIÓ DE SAIDA.

Ja poden fer tot lo que vulgan; l'interés de dugas nacions amigas pesa més en las balansas de la rahò que totas las malas passions dels homes.